

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.701 van 24 september 2012
in de zaak A. 204.816/X-15.111.**

In zake :

1. Pieter SPAEPEN
 2. Annemie BODEN
 3. Wouter BLONDEEL
 4. Dorien WUYTS
 5. Stijn DEJONCKHEERE
 6. Isabel DE BUYSSCHER
 7. Marijke BOON
 8. Anne CARDYN
 9. Friedl MAERTENS
 10. Thierry CORNETTE
 11. Goedele WILLEMS
 12. Filip FACHE
 13. Ana GARCIA
 14. Yves VANRENTERGHEM
 15. Christine WEYNE
 16. Thomas VANDEN BERGHE
 17. Lieve VAN EECKHOUTTE
 18. Sumant KUMAR
 19. Eszter BALOGH
 20. Marc VERSTRAETEN
- bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martin Denys
kantoor houdend te 1560 HOEILAART
de Quirinilaan 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de stad LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 LEUVEN
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 TERVUREN
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

1. de n.v. DE GOEDE HERDER
2. de n.v. RESITERRA
beide bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Loix
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen
3. de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT TE LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 LEUVEN
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van :
 - het besluit van 20 december 2011 van de gemeenteraad van de stad Leuven houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Benedenstad II - Janseniusshof”, en
 - het besluit van 2 februari 2012 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende goedkeuring van het voormelde gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 september 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin Denys, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Thomas Beelen, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de eerste verwerende partij, advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, advocaat Yves Loix, die verschijnt voor de tussenkomende partijen sub 1 en 2, en advocaat Laurens Storms, die loco advocaat Jan Bergé verschijnt voor de tussenkomende partij sub 3, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomsten

3. Met een op 21 juni 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de n.v. De Goede Herder om in het geding te mogen tussenkomen.

Met een op 21 juni 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de n.v. Resiterra om in het geding te mogen tussenkomen.

Met een op 22 juni 2012 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de Katholieke Universiteit te Leuven (hierna: KU Leuven) om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om de verzoeken in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4. Door de plannen van de KU Leuven om de ziekenhuizen Sint-Rafaël en Sint-Pieter uit de Leuvense binnenstad te verhuizen naar Gasthuisberg, komt er tussen de Brusselsestraat en de Janseniusstraat een gebied van ca. 8 hectare vrij voor herontwikkeling.

5. In de bindende bepaling 2.3.5. van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: GRS) van de stad Leuven is voorzien dat de stad een ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: RUP) opmaakt voor de benedenstad waarin onder meer de randvoorwaarden voor de ontwikkeling van de woonontwikkelingsgebieden “ziekenhuissite St.-Pieter en St.-Rafaël (WO48)” en “Minderbroedersstraat (WO50)” worden vastgelegd.

6. In zitting van 24 september 2010 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven de dienst ruimtelijke planning van de stad Leuven, Wim Vandevorst en Kristine Verachtert aan te duiden als ontwerpers voor het gebiedsgericht RUP “Benedenstad II-Janseniusshof” en het voorontwerp goed te keuren.

7. De verzoekende partijen zijn allen eigenaar van een woning gelegen binnen het plangebied.

Het plangebied is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven gelegen in woongebied.

Het is tevens integraal gelegen binnen het gebied van het bijzonder plan van aanleg (hierna: BPA) “L5II-2 Redingenhof”, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 3 augustus 1989. De eigendommen van de verzoekende partijen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het voormelde BPA gelegen in zone voor wonen en zone voor tuinen.

De eigendommen van de verzoekende partijen komen ingevolge het bestreden gemeentelijk RUP in “zone voor wonen 1” te liggen.

8. De aangestelde ontwerper maakt een screeningsnota op.
Bij brief van 2 april 2010 laat de dienst Mer van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie weten “dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”.
9. Naar aanleiding van de plenaire vergadering, die plaatsvindt op 23 november 2010, worden een aantal adviezen uitgebracht.
10. Bij besluit van 31 januari 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Leuven het ontwerp van gemeentelijk RUP “Benedenstad II - Janseniushof” voorlopig vast.
Het voorlopig vastgestelde RUP beoogt het herontwikkelen van het binnengebied tussen de Dijle, de Minderbroedersstraat, de Kapucijnenvoer en de Janseniusstraat. Het RUP betreft hoofdzakelijk een woonontwikkeling met 2 zones voor gemeenschapsvoorzieningen. Doorheen het gebied, en vooral ter hoogte van de Dijle worden groene zones voorzien. Binnen het plangebied wordt, in overdruk, vastgelegd dat de waardevolle gebouwen behouden blijven. De bebouwingen worden zo geconcipieerd dat er een overgang wordt gemaakt van het gesloten stedelijk weefsel (langsheen de 3 straten) naar een open gebied langsheen de Dijle. In de richting van de Dijle neemt de bebouwbare oppervlakte af en de bouwhoogte toe om zo meer groene ruimte te creëren langsheen de Dijle. In het plangebied wordt aandacht besteed aan de zachte verkeersassen en worden de parkeerplaatsen hoofdzakelijk ondergronds voorzien.
11. Tijdens het openbaar onderzoek van 28 februari 2011 tot en met 28 april 2011 worden 79 bezwaarschriften ingediend, waaronder ook door de verzoekende partijen.
12. Op 5 juli 2011 adviseert de GECORO van de stad Leuven de ingediende bezwaren grotendeels ongegrond te bevinden, maar tegelijk wel nog enkele aanpassingen te doen aan de stedenbouwkundige voorschriften, het

grafisch plan en de toelichtingsnota bij het gemeentelijk RUP naar aanleiding van de ingediende adviezen en bezwaren.

13. Op gemotiveerd verzoek van het college van burgemeester en schepenen beslist de gemeenteraad van de stad Leuven op 24 oktober 2011 de termijn waarbinnen het RUP definitief moet worden vastgesteld, met 60 dagen te verlengen.

14. Bij het eerste bestreden besluit van 20 december 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Leuven het gemeentelijk RUP “Benedenstad II - Janseniusshof” definitief vast.

15. Bij het tweede bestreden besluit van 2 februari 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant het voormelde gemeentelijk RUP goed.

Van dit besluit wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 maart 2012.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Omvang van het verzoekschrift

16. De tweede verwerende partij werpt in haar nota op dat de rechten van verdediging werden geschonden doordat de verzoekende partijen “de volle voorziene 60 dagen” hebben afgewacht “om dienvolgens een omvattend verzoekschrift tot schorsing in te dienen waarbij namens 20 verzoekende partijen een MTHEN dient te worden aangetoond en omvattende maar liefst acht middelen”, terwijl zij slechts over een korte antwoordtermijn beschikt.

17. Voor de tweede verwerende partij, die het tweede bestreden besluit heeft genomen en dienvolgens met de gegevens van de zaak bekend is, moet het mogelijk zijn om van het verzoekschrift, dat 18 bladzijden telt, in zeer korte tijd kennis te nemen.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

Opschrift

18. De derde tussenkomende partij werpt in haar verzoekschrift tot tussenkomst op dat het opschrift van het verzoekschrift niet voldoet aan de vereisten van artikel 8, 1° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State. Volgens de derde tussenkomende partij dient de sanctie uit artikel 17, §3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden toegepast zodat het verzoekschrift geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

19. Artikel 17, §3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt wat volgt:

“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

(...)”.

Artikel 8, 1° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State luidt als volgt:

“Het enig verzoekschrift bevat, naast de vermeldingen die worden opgesomd in artikel 2 van de algemene procedureregeling :

1° het opschrift ‘beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing’”.

20. Het feit dat het verzoekschrift niet het opschrift “beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing”, doch wel “beroep tot schorsing en nietigverklaring” vermeldt, is geen gebrek dat leidt tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, nu uit het voormelde opschrift duidelijk blijkt dat zowel de schorsing van de tenuitvoerlegging als de nietigverklaring van de bestreden besluiten worden gevorderd.

De exceptie wordt verworpen.

Overige excepties

21. Voor het overige betwisten de tweede verwerende partij en de derde tussenkommende partij het belang van de verzoekende partijen bij de vordering. De tweede verwerende partij stelt tevens de tijdigheid van de vordering in vraag. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over deze excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de voormelde excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen te dezen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

22. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending van artikel 2.2.14, §6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel doen de verzoekende partijen gelden dat de termijn voor de definitieve vaststelling van het RUP zoals bepaald in artikel 2.2.14, §6 VCRO werd overschreden, zodat het ontwerp van RUP reeds vervallen was op het moment dat het door de gemeenteraad definitief werd vastgesteld. De verzoekende partijen stellen “geen kennis (te hebben) van enig gemotiveerd verzoek van het College van Burgemeester en Schepenen waaruit zou blijken dat door de gemeenteraad werd beslist om een verlen(g)ing toe te staan wat betreft deze vervaltermijn. Mocht een dergelijk verzoek al bestaan, maken beroepers hierbij uitdrukkelijk voorbehoud om hun argumentatie verder uit te breiden voor wat betreft de motivatie van beide beslissingen (het verzoek van het College van Burgemeester en Schepenen evenals de beslissing van de gemeenteraad)”.

In een tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij tijdens het openbaar onderzoek “zeer krachtige en pertinente opmerkingen” hebben geformuleerd die door de gemeenteraad onbeantwoord zijn gebleven. “Sommige bezwaren” werden “zeer summier doch meestal naast de kwestie” door de GECORO beantwoord. Volgens de verzoekende partij dienden de bezwaren “alleszins (...) in het definitief GRUP te worden verwerkt en diende de gemeenteraad de bezwaren (...) op een gemotiveerde wijze te weerleggen”. Ze achten het in strijd met het materieel motiveringsbeginsel dat in het bestreden GRUP, niets is terug te vinden van hun bezwaren.

24. De eerste verwerende partij repliceert in haar nota wat het eerste onderdeel betreft dat het college van burgemeester en schepenen een verzoek tot verlenging van de termijn heeft overgemaakt aan de gemeenteraad, die op 24 oktober 2011 heeft beslist de termijn met 60 dagen te verlengen met als motivering het groot aantal bezwaarschriften ingediend tijdens het openbaar onderzoek en de omvang ervan, alsook het feit dat de GECORO haar adviestertermijn volledig heeft benut en de vertraging tijdens de zomerperiode. Zij wijst erop dat ingevolge de verlenging met 60 dagen de termijn voor de definitieve vaststelling van het RUP verliep op 25 december 2011 en het RUP derhalve binnen de termijn definitief werd vastgesteld.

Wat het tweede onderdeel betreft, wijst deze partij op het algemeen karakter van het tweede onderdeel en op stuk 14 van het administratief dossier, dat als bijlage bij het eerste bestreden besluit is gevoegd en waaruit blijkt dat de bezwaren afdoende werden beantwoord.

25. Ook de tweede verwerende partij wijst in haar nota wat het eerste onderdeel van het middel betreft naar de beslissing van 24 oktober 2011 van de gemeenteraad van de stad Leuven.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel merkt de tweede verwerende partij op dat in het verzoekschrift niet verder wordt uiteengezet met welke bezwaren van de verzoekende partijen geen rekening zou zijn gehouden. Alle ontvankelijke bezwaarschriften werden door de GECORO ten gronde onderzocht, besproken en geadviseerd. De gemeenteraad heeft wel degelijk kennis genomen van de bezwaarschriften van de verzoekende partijen, alsook van het advies hieromtrent van de GECORO, en heeft op grond hiervan nog enkele aanpassingen aan het RUP aangebracht.

26. De eerste en de tweede tussenkomende partijen verwijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst wat het eerste onderdeel betreft eveneens naar de beslissing van 24 oktober 2011 van de gemeenteraad van de stad Leuven.

Wat het tweede onderdeel betreft, voeren zij aan dat dit onderdeel onontvankelijk is, omdat niet uiteengezet wordt welke bezwaren

werden ingediend en welke daarvan niet afdoende beantwoord werden. In ondergeschikte orde verwijzen ook zij naar het advies van de GECORO.

27. De derde tussenkomende partij wijst in haar verzoekschrift tot tussenkomst wat het eerste onderdeel betreft ook op de beslissing van 24 oktober 2011 van de gemeenteraad van de stad Leuven.

Wat het tweede onderdeel betreft, stelt zij dat de verzoekende partijen een tegenstrijdige houding aannemen en niet kunnen volhouden dat aan hun bezwaren geen aandacht is geschonken.

Beoordeling

Eerste onderdeel

28. Artikel 2.2.14, §6 VCRO luidt als volgt:

“§ 6. De gemeenteraad stelt binnen honderdtachtig dagen na het einde van het openbaar onderzoek het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan definitief vast.

Bij de definitieve vaststelling van het plan kunnen ten opzichte van het voorlopig vastgestelde plan slechts wijzigingen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren en opmerkingen of de adviezen, uitgebracht door de aangeduide diensten en overheden, of het advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening.

De definitieve vaststelling van het plan kan echter geen betrekking hebben op delen van het grondgebied die niet opgenomen zijn in het voorlopig vastgestelde plan.

Op gemotiveerd verzoek van het college van burgemeester en schepenen beslist de gemeenteraad over de verlenging met zestig dagen van de termijn waarbinnen het plan moet worden vastgesteld”.

29. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het openbaar onderzoek georganiseerd werd van 28 februari 2011 tot en met 28 april 2011, een gegeven dat door geen van de partijen wordt betwist.

Verder blijkt dat de gemeenteraad van de stad Leuven op 24 oktober 2011 op vraag van het college van burgemeester en schepenen de termijn tot goedkeuring van het gemeentelijk RUP met 60 dagen heeft verlengd.

In zitting van 20 december 2011 is de gemeenteraad van de stad Leuven overgegaan tot de definitieve vaststelling van het bestreden gemeentelijk RUP.

Zodoende lijkt het bestreden plan binnen de termijn bepaald in artikel 2.2.14, § 6 VCRO definitief te zijn vastgesteld.

Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

30. In het tweede middelonderdeel beperken de verzoekende partijen zich ertoe op algemene wijze te stellen dat “sommige bezwaren” zoals geuit tijdens het openbaar onderzoek “zeer summier doch meestal naast de kwestie” werden onderzocht en beantwoord, zonder de door hen ingediende bezwaren concreet bij het middelonderdeel te betrekken en te verduidelijken in welke zin bepaalde bezwaren onvoldoende zouden zijn onderzocht en beantwoord.

Het komt de Raad van State niet toe de ingediende bezwaarschriften zelf te onderzoeken en na te gaan op welke punten deze al dan niet afdoende zijn beantwoord.

Voorts volstaat het dat uit het advies van de GECORO of uit het besluit van de gemeenteraad houdende definitieve vaststelling van het GRUP voor de bezwaarindiener op begrijpelijke wijze blijkt waarom zijn bezwaar niet gegrond werd bevonden, waarbij de bezwaarindiener in de tekst zelf van het advies van de GECORO of van het besluit van de gemeenteraad een afdoend antwoord op zijn bezwaarschrift moet kunnen vinden, hetzij in een individuele stellingname, hetzij in een algemene richtlijn van de GECORO die op zijn bezwaar begrijpelijk toepasselijk is, hetzij in het antwoord op een bezwaar of opmerking van een andere particulier of op een advies van een overheidsinstantie.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat de bezwaarschriften van de verzoekende partijen werden opgenomen en besproken in het advies van 5 juli 2011 van de GECORO, dat als bijlage bij het eerste bestreden besluit is gevoegd.

Het tweede onderdeel is niet ernstig.

31. Het eerste middel is bijgevolg niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

32. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 1.1.4 VCRO en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de toelichting bij het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat zij “op heden rust (vinden) in hun stadstuintjes en (...) van het groen en de privacy (genieten) dat het binnengebied tussen de Kapucijnenvoer, de Minderbroederstraat en de Janseniusstraat hen te bieden heeft”. Dit “rustige en groene binnengebied” dat “de nodige rust en privacy aan beroepers (biedt) en (...) als het ware de drukte die zij dagelijks aan de straatkant van hun woning moeten ondervinden (compenseert)” is volgens de verzoekende partijen “onbetwistbaar noodzakelijk (...) om in de directe omgeving op een leefbare (en tevens op een kindvriendelijke) manier te kunnen leven”. Indien het binnengebied zal worden bebouwd, zal de situatie “totaal onleefbaar” worden. De verzoekende partijen stellen dat zij “door de inplanting van honderden woningen in hun achtertuin ernstige nadelen zullen ondervinden en geenszins nog rustig zullen kunnen wonen”. Tevens menen zij “geconfronteerd (te) zullen worden met rechtstreekse inkijken”, wat “het einde betekent van elke vorm van privacy”.

33. De eerste verwerende partij repliceert in haar nota dat de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanhalen met betrekking tot de afstanden tot de bebouwing of de concrete feiten waaruit de zogenaamde schending van hun privacy zou blijken, maar zich beperken tot de algemene stelling dat zij genieten van het groen en de privacy dat het binnengebied tussen de Kapucijnenvoer, de Minderbroederstraat en de Janseniusstraat hen te bieden heeft. Zij verwijst tevens naar het antwoord op een gelijkaardig bezwaar van de

verzoekende partijen in dit verband en naar de bestemmingen van dit binnengebied in het voordien geldende BPA “Redingenhof II”. Besluitend dient volgens de eerste verwerende partij geoordeeld te worden dat op basis van de vage toelichting van de verzoekende partijen bij het tweede middel niet kan besloten worden dat hun rust en privacy op een onevenredige wijze zou geschonden worden door de bebouwing die op grond van het bestreden gemeentelijk RUP kan vergund worden.

34. De tweede verwerende partij wijst in haar nota erop dat, los van het feit dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat hun privacy en rustig woongenot zal worden verstoord, het eigen is aan het wonen in een binnenstad dat er mogelijks enige inkijk op binnentuinen en percelen kan zijn. Verder argumenteert zij dat de opmaak van het RUP voortvloeit uit de bindende bepalingen van het GRS van de stad Leuven en dat, anders dan vandaag het geval is, in een parkruimte wordt voorzien waarvan een deel permanent en een deel na de schooluren publiek toegankelijk zal zijn, hetgeen een positief effect zal hebben op de belevingswaarde in het algemeen en dus ook op de levenskwaliteit. Ook wordt er in het RUP voorzien in de realisatie van een onverharde groene ruimte langsheen de Dijle. Net zoals de eerste verwerende partij wijst ook deze partij op het advies van de GECORO waarin deze problematiek aan bod kwam. Tenslotte wijst zij nog erop dat het moeilijk is om hier in het kader van “een memorie van antwoord” (lees: nota) een standpunt over in te nemen, daar de verzoekende partijen hun voorgehouden nadelen niet concretiseren en betrekken op hun specifieke eigendommen.

35. De eerste en de tweede tussenkomende partij wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst vooreerst op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State in dit verband. Verder stellen zij dat de verzoekende partijen helemaal niet aannemelijk maken dat de beleidskeuze tot de inrichting van bijkomende woongelegenheden, gemeenschapsvoorzieningen en een uitbreidingszone voor woningen, de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan of onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen, en nog minder wordt door de verzoekende partijen aangetoond dat er sprake is van een kennelijke

onredelijkheid. Zij besluiten dat dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen hun affirmatie niet met concrete gegevens onderbouwen die wijzen op een onzorgvuldig overheidsoptreden.

36. De derde tussenkommende partij wijst in haar verzoekschrift tot tussenkomst erop dat inmenging van de overheid in de persoonlijke levenssfeer verboden is “behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald” of “dan voor zover bij de wet is voorzien” en stelt dat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen in overeenstemming met de bepalingen van de VCRO en dus binnen het bestaande wettelijke kader. De verzoekende partijen halen ook geen enkele overige wettelijke bepaling aan waarmee de bestreden beslissingen strijdig zouden zijn. Zij verwijzen in het opschrift van hun middel wel naar artikel 1.1.4. VCRO, maar lichten niet nader toe waarom dit artikel zou geschonden zijn.

Beoordeling

37. Artikel 8.1 EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.

Artikel 8.2 EVRM bepaalt:

“2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht”.

Het lijkt moeilijk betwist te kunnen worden dat de wetgeving inzake ruimtelijke ordening een regeling is in de zin van artikel 8.2 EVRM, die nodig is in het belang van de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid en van de rechten en vrijheden van anderen.

De verzoekende partijen laten op het eerste gezicht na aannemelijk te maken, laat staan aan te tonen, dat het bestreden gemeentelijk RUP een willekeurige inmenging zou impliceren in hun privé- en gezinsleven.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

38. De verzoekende partijen leiden een derde middel af uit de schending van “het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op eigenrichting, artikel 1.1.4 VCRO, artikel 159 Grondwet, de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play beginsel”.

De verzoekende partijen voeren aan dat het bestreden gemeentelijk RUP “op maat van projectontwikkelaar Resiterra werd opgesteld en geschreven (...) enkel en alleen met de bedoeling om de NV Resiterra -waarmee de stad Leuven reeds sinds juni 2003 besprekingen voert- toe te laten haar gronden te bebouwen” en aldus “de projectgronden van de NV Resiterra aan waarden (te laten winnen)”. De verzoekende partijen achten “deze werkwijze” in strijd met artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap “aangezien de projectontwikkelaar in strijd met de regels op de staatssteun werd bevoordeligd”. De verzoekende partijen stellen dat ze hierover reeds uitvoerig hun ongenoegen hebben geuit, onder meer in hun bezwaarschrift, maar deze bezwaren werden “zonder enige commentaar door de gemeenteraad naast zich neergelegd”. Daarnaast bekritisieren de verzoekende partijen het antwoord van de GECORO op hun bezwaren in dit verband, aangezien “één van

de eerste documenten van het schepencollege” wel degelijk voorafspraken met de n.v. Resiterra omvat. Ze verwijzen dienaangaande naar “document CBS 5 Krachtlijnen RUP 3, antwoord van Resiterra de datum 29 6 2004”. De verzoekende partijen besluiten dat “een ruimtelijk uitvoeringsplan of enig ander bestemmingsplan nooit kan worden opgemaakt ter bevoordeling van één der eigenaars in het plangebied maar steeds de uitwerking dient te zijn van een duurzaam ruimtelijk beleid” en dat het bestreden RUP derhalve “onwettig (is) op grond van artikel 159 Grondwet”.

39. De eerste verwerende partij verwijst in haar nota vooreerst naar het antwoord van de GECORO op de bezwaren die in dit verband tijdens het openbaar onderzoek werden geuit. Verder doet ze achtereenvolgens gelden dat “de voorschriften op volledig onafhankelijke wijze door de ruimtelijke planners van de afdeling ruimtelijk- en duurzaamheidsbeleid werden opgemaakt”, dat de opmaak van het RUP reeds voorzien was in het GRS van de stad Leuven en dat enkel de bepalingen van het GRS en de goede ruimtelijke ordening als uitgangspunt werden genomen bij het opstellen van de krachtlijnnota op basis waarvan de voorontwerpen van het RUP werden opgemaakt. Voorts stipt de eerste verwerende partij aan dat overleg met alle betrokken actoren bij de opmaak van een RUP niet verboden is, “doch wel noodzakelijk om tot een evenwichtig RUP te komen dat in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening en dat effectief gerealiseerd kan worden”. Ten slotte voert de eerste verwerende partij aan dat de opmaak van een RUP geenszins kan aanzien worden als een steunmaatregel in de zin van artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap, maar voortvloeit uit de VCRO.

40. De tweede verwerende partij wijst in haar nota erop dat zij over geen gegevens beschikt waaruit een ongeoorloofde samenwerking zou dienen te blijken. De inrichtingsplannen werden deels opgemaakt op initiatief van particulieren, maar aangepast aan de eisen van de stad en de doelstellingen van het GRS. Verder verwijst ook zij naar de bezwaren in dat verband en het antwoord van de GECORO.

41. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst vooreerst erop dat de bewering van de verzoekende partijen dat het gemeentelijk RUP op voorspraak van en in het voordeel van de n.v. Resiterra werd opgemaakt, op geen enkele wijze concreet wordt onderbouwd en dat het “overigens evident, en perfect normaal (is) dat een RUP steeds één of andere betrokken partij een voordeel biedt”. Bovendien blijkt dat er meerdere belanghebbenden over gronden in het plangebied beschikken zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat enkel de n.v. Resiterra door het plan wordt bevoordeeld. Verder doen de eerste en de tweede tussenkomende partijen gelden dat de ingeroepen schending van artikel 159 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en het fair play beginsel niet wordt verduidelijkt. In dit verband wijzen ook deze partijen op de bezwaren en het antwoord van de GECORO daarop. De wijze waarop artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap zou geschonden zijn, wordt evenmin geconcretiseerd zodat de eerste en de tweede tussenkomende partijen van oordeel zijn dat ook dit middelonderdeel onontvankelijk is. In ondergeschikte orde voeren zij aan dat deze bepaling betrekking heeft op de handel tussen lidstaten en dat niet kan ingezien worden hoe de vaststelling en goedkeuring van een plan het handelsverkeer tussen lidstaten negatief zou kunnen beïnvloeden. Verder wordt evenmin verduidelijkt op welke wijze de goedkeuring van een RUP als “steunmaatregel” in de zin van artikel 87 van het voormelde verdrag zou kunnen aanzien worden.

42. De derde tussenkomende partij merkt in haar verzoekschrift tot tussenkomst in eerste instantie op dat de verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij dit middel. Verder stelt ze dat noch de schending van het algemeen beginsel van verbod van eigenrichting, noch van artikel 159 van de Grondwet, noch van artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap, noch van het zorgvuldigheids- en het fair play beginsel wordt uiteengezet.

Ontvankelijkheid van het middel

43. Wanneer een verzoeker zich beroept op een specifiek belang bij het door hem ingestelde beroep, dan moeten ook de middelen die de verzoeker aanvoert binnen dat belang kunnen worden ingepast. In het verzoekschrift beroepen de verzoekende partijen zich ter adstructie van hun belang bij de vordering op de nadelen die zij als eigenaars en bewoners van percelen die gelegen zijn in het plangebied zullen ondergaan door de wijziging van hun leefomgeving. In de mate dat in het middel de schending van regels wordt aangevoerd die uitsluitend in het leven zijn geroepen om belangen te beschermen die geheel vreemd zijn aan de belangen waarop de verzoekende partijen zich beroepen, is het middel op het eerste gezicht onontvankelijk. Dit lijkt het geval te zijn in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 87 van het Verdrag tot Oprichting van de Europese Gemeenschap.

Verder werpen de tussenkomende partijen prima facie terecht op dat het middel onontvankelijk is in zoverre het betrekking heeft op de schending van “het algemeen rechtsbeginsel van het verbod op eigenrichting”, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “fair play” beginsel, aangezien in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn. De schending van artikel 159 van de Grondwet lijkt evenmin uiteengezet te worden.

Het middel is op het eerste gezicht derhalve slechts onontvankelijk in zoverre daarin de schending van artikel 1.1.4 VCRO wordt aangevoerd.

Beoordeling

44. Voor de bewering dat het bestreden plan “op maat van projectontwikkelaar Resiterra werd opgesteld en geschreven”, verwijzen de verzoekende partijen naar het feit dat “projectontwikkelaar Resiterra mee rond de tafel zat bij de uittekening van het GRUP en bij wijze van spreken duidelijk mee de pen heeft vastgehouden” en naar “document CBS 5 Krachtlijnen RUP 3, antwoord van Resiterra de datum 29 6 2004”.

Uit het voormelde document -dat overigens niet door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift wordt gevoegd, doch wel terug te vinden is in het administratief dossier- kan op het eerste gezicht geenszins opgemaakt worden dat het bestreden plan “op maat van projectontwikkelaar Resiterra” zou zijn opgesteld. De verzoekende partijen lijken er verkeerdelijk van uit te gaan dat uit de samenspraak met de n.v. Resiterra ipso facto moet worden afgeleid dat het plan niet meer in het algemeen belang kan zijn opgemaakt. De verzoekende partijen voeren geen verdere elementen aan waaruit blijkt dat het bestreden gemeentelijk RUP niet het algemeen belang maar slechts de belangen van de n.v. Resiterra zou willen dienen.

De verzoekende partijen maken op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de vaststelling van het bestreden gemeentelijk RUP louter gericht was op de behartiging van het particulier belang van de n.v. Resiterra.

Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

45. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 11 en 12 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten (hierna: het monumentendecreet), artikel 1.1.4 VCRO, de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samengevat doen de verzoekende partijen gelden dat het bestreden plan in de bebouwing voorziet van “het perceel gekend onder het nummer 748 D”, terwijl dit perceel bij ministerieel besluit van 22 juli 2011 als stadsgezicht werd geklasseerd en een definitief geworden besluit tot bescherming van een stadsgezicht bij gebreke aan enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling niet kan worden opgeheven door een later besluit met reglementair karakter.

46. De eerste verwerende partij verwijst in haar nota naar de algemene bepalingen van de stedenbouwkundige voorschriften in verband met de historisch waardevolle gebouwen, alsook naar de toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 2.2 voor zone W2, die volgens haar garanderen dat de reglementering op de beschermde monumenten en landschappen gerespecteerd wordt.

47. De tweede verwerende partij verwijst in haar nota eveneens naar de algemene bepalingen van de stedenbouwkundige voorschriften in verband met “bijzondere gebouwen”.

48. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst vooreerst erop dat het niet duidelijk is welk perceel precies bedoeld wordt, aangezien op het plan gevoegd bij het ministerieel besluit van 22 juli 2011 geen sprake is van een perceel 748/d. Ze menen dan ook dat het middel onontvankelijk is. Verder voeren deze partijen aan dat niet wordt toegelicht welke stedenbouwkundige voorschriften het beschermd stadsgezicht zouden miskennen. In ondergeschikte orde stellen ze dat het beschermd karakter van een aantal percelen en gebouwen wel degelijk mee in overweging werd genomen bij de opmaak van het plan en dat rekening werd gehouden met de opmerkingen uit het advies van Ruimte en Erfgoed Vlaams Brabant. Ten slotte doen ze nog gelden dat niet vooruitgelopen kan worden op later te verlenen vergunningen waaruit zal blijken of de uitwerking al dan niet verenigbaar is met het beschermingsbesluit.

49. De derde tussenkomende partij voert aan dat de verzoekende partijen geen enkel feitelijk element bijbrengen ter adstructie van de aangevoerde schending. Voorts werpt de derde tussenkomende partij op dat de verzoekende partijen nalaten de inhoud van het ministerieel besluit van 22 juli 2011 bij hun argumentatie te betrekken en evenmin specificeren welk perceel ze precies bedoelen.

Beoordeling

50. Bij ministerieel besluit van 22 juli 2011 wordt beschermd als stadsgezicht:

“De Minderbroedersstraat vanaf de Zuidelijke Dijle-arm tot aan de stedelijke kruidtuin aan de Kapucijnenvoer, gelegen te Leuven (Leuven), Kapucijnenvoer, Minderbroedersstraat

bekend ten kadaster : Leuven, 4e afdeling, sectie D, perceelnummers 16R (deel), 49R (deel), 50N, 50P, 748S (deel), 751E (deel), 756S (deel), 756T (deel), 758D, 761G, 762D, 763D, 764F (deel), 766D, zonder nr. zoals afgebakend op plan”.

Luidens het voormelde besluit heeft de bescherming als stadsgezicht prima facie geen betrekking op “het perceel gekend onder het nummer 748 D”. De verzoekende partijen laten verder na aan te geven op welke wijze de artikelen 11 en 12 van het monumentendecreet geschonden zouden zijn. Zodoende dient samen met de tussenkomende partijen op het eerste gezicht te worden vastgesteld dat het middel onduidelijk en onnauwkeurig geformuleerd is en derhalve onontvankelijk is.

Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

51. De verzoekende partijen leiden een vijfde middel af uit de schending van artikel 2.1.2, §§ 1 en 2 VCRO, artikel 2.2.13 VCRO, de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het bestreden gemeentelijk RUP afwijkt van het bindend gedeelte van het GRS van de stad Leuven.

In de toelichting bij het middel doen ze gelden dat “(h)et uitgangspunt van het GRUP om 241 woongelegenheden te creëren (...) zich op een kunstmatig hoog gehouden en ernstig overschatte woonbehoefte (focust) die totaal in strijd is met de bindende doelstellingen zoals deze voortkomen uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en het Ruimtelijk Structuurplan Leuven”.

Ze zetten uiteen dat in de bindende bepaling van het GRS van de stad Leuven wordt bepaald dat de ruimte die bijkomend nodig is om te voldoen aan de Vlaamse taakstelling voor het regionaalstedelijk gebied Leuven, niet op het grondgebied van de stad Leuven kan worden gerealiseerd, terwijl in de toelichtingsnota bij het bestreden gemeentelijk RUP te lezen staat dat het gros van de bijkomende woonontwikkeling plaats zal vinden op Leuvens grondgebied. In het bestreden gemeentelijk RUP wordt nergens gemotiveerd, noch aangegeven op welke uitzonderingsbepaling men zich zou kunnen beroepen om in het plangebied van de bindende bepalingen van het GRS van de stad Leuven af te wijken. Verder is de verdichting van 56 woningen per hectare naar 95 strijdig met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV) aangezien daarin wordt gesteld “dat bij de opmaak van de woningprogrammatie de keuze tussen verdichting, ontlichting en het vrijwaren van gebieden afgewogen moet worden ten opzichte van de kwantitatieve optie inzake het te realiseren aanbod van woningbouw, de evenwichtige ontwikkeling van het huisvestingsbeleid in het stedelijk gebied en de ruimtelijke potenties van de projectsite en haar omgeving”. De verzoekende partijen stellen dat “(i)n de mate dat het GRUP voor gevolg heeft dat de woondichtheid dermate proporties aanneemt dat de leefkwaliteit van de huidige bewoners totaal verloren gaat, (...) bezwaarlijk (kan) worden gesteld dat hiermee uitwerking wordt gegeven aan het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen zoals dit recentelijk door de Vlaamse Regering werd herzien”.

52. De eerste verwerende partij wijst in haar nota erop dat de bindende bepaling van het GRS van de stad Leuven die de verzoekende partijen inroepen zich onder het hoofdstuk “Economische structuur” bevindt, en derhalve irrelevant is omdat er in casu sprake is van een woonontwikkeling en niet van een ontwikkeling van bedrijventerreinen. De taakstelling voor woonontwikkeling is daarentegen opgenomen onder hoofdstuk 2 van de bindende bepalingen, getiteld “Nederzettingsstructuur”. De eerste verwerende partij wijst verder erop dat de voorziene woonontwikkeling volledig kadert binnen de taakstelling om 50% van de voorziene woningbehoefde op het eigen grondgebied te laten realiseren en dat zowel de verenigbaarheid van het gemeentelijk RUP met het RSV als met het GRS van de stad Leuven uitgebreid gemotiveerd wordt in de toelichtingsnota.

Tenslotte verwijst ze naar het advies van het agentschap Ruimte en Erfgoed dat de verenigbaarheid eveneens bevestigt.

53. De tweede verwerende partij verwijst in haar nota naar het advies van de GECORO en dat van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

54. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst eveneens erop dat de geïmplementeerde bepaling de economische structuur betreft en geenszins de woonontwikkeling. Zij verwijzen verder naar artikel 2.3.5 van de bindende bepalingen van het GRS van de stad Leuven en naar de toelichtingsnota bij het bestreden gemeentelijk RUP.

55. De derde tussenkomende partij merkt in haar verzoekschrift tot tussenkomst eveneens op dat de geïmplementeerde bepaling niets te maken heeft met bijkomende woonbehoefte, zodat er geen strijdigheid met de bindende bepalingen van het GRS van de stad Leuven wordt aangetoond.

Beoordeling

56. De verzoekende partijen baseren zich op de volgende bindende bepaling van het GRS van de stad Leuven:

“3.2.4 De ruimte die bijkomend nodig is om te voldoen aan de Vlaamse taakstelling voor het regionaalstedelijk gebied Leuven, kan niet op het grondgebied van de stad Leuven worden gerealiseerd. De stad beschouwt dat als een uitgangspunt voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Leuven”.

De verwerende en de tussenkomende partijen merken terecht op dat deze bepaling deel uitmaakt van hoofdstuk 3 van de bindende bepalingen van het GRS van de stad Leuven getiteld “Economische en centrumstructuur”, en meer bepaald een bepaling betreft aangaande de taakstelling betreffende de economische structuur.

Met de verwerende en de tussenkomende partijen lijkt dan ook te moeten worden vastgesteld dat deze bepaling niet nuttig kan betrokken worden op de woonontwikkeling zoals voorzien in het bestreden gemeentelijk RUP.

De verzoekende partijen tonen op het eerste gezicht geen strijdigheid met het GRS van de stad Leuven aan.

Ook de strijdigheid met het RSV wordt door de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk gemaakt. Rekening houdend met de uiteenzetting in de toelichtingsnota, waarin de relatie met het RSV wordt toegelicht, lijkt een loutere verwijzing naar een bepaling uit het RSV op zich niet van aard te zijn de strijdigheid van het bestreden gemeentelijk RUP met het RSV aan te tonen.

Het vijfde middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

57. De verzoekende partijen voeren in een zesde middel de schending aan van artikel 1.1.4 VCRO, artikel 2.1.2, §3 VCRO, de standstillverplichting, de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Teneinde de aangevoerde schending van artikel 1.1.4 VCRO toe te lichten, verwijzen de verzoekende partijen naar hun uiteenzetting bij het eerste middel, “namelijk de onredelijke verdichting van het binnengebied en de overdreven densiteit aan woongelegenheden die voorop wordt gesteld”. Tevens wijzen de verzoekende partijen in dit opzicht op “de problematiek van de groene ruimten”, waarbij ze preciseren dat het gemeentelijk RUP “onherroepelijk het einde (betekent) van een uiterst belangrijk stukje natuur in de stad”, vermits het bestaande groen, en dan voornamelijk de tuin van de Goede Herder en de Tuin Charlet, zal verdwijnen, wat een bijzondere grote impact zal hebben op hun leefomgeving. Nochtans verzet de standstillverplichting zich ertegen “dat een situatie wordt gecreëerd waarbij er een duidelijk(e) achteruitgang plaatsheeft op het vlak van de groene ruimte evenals op het vlak van de levens- en

woonkwaliteit”. Voorts wijzen de verzoekende partijen op het richtinggevend gedeelte van het GRS van de stad Leuven dat aangeeft “dat naast het optimaliseren van het bestaande aanbod aan groene ruimte in de verstedelijkte gebieden, er eveneens zal gezocht moeten worden naar een effectieve uitbreiding van het aanbod” en doen ze gelden dat “(i)n casu (...) geenszins gemotiveerd (wordt) om welke redenen in strijd met de vooropgestelde doelstellingen uit het ruimtelijk structuurplan van de stad Leuven, er in casu voldoende motieven zijn om over te gaan tot de totale vernietiging van het huidige groene binnengebied”.

58. De eerste verwerende partij verwijst in haar nota naar de weerlegging van het tweede en het vijfde middel, alsook naar de weerlegging van een gelijkaardig bezwaar door de GECORO. Verder maken de verzoekende partijen volgens haar niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een onredelijke verdichting van het binnengebied en een overdreven densiteit. Ze wijst erop dat het bestreden plan een nieuwe groene publieke ruimte aan de Dijle voorziet, terwijl er voorheen enkel privaat groen aanwezig was dat door het BPA “Redingenhof II” overigens al tot stedelijke ontwikkeling was bestemd. Evenmin is er volgens de eerste verwerende partij sprake van een afwijking van het GRS van de stad Leuven. In dit verband verwijst ze nogmaals naar het advies van de GECORO waarin een gelijkaardig bezwaar wordt weerlegd.

59. De tweede verwerende partij verwijst in haar nota naar de bepalingen van het GRS van de stad Leuven, alsook naar het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en van de GECORO.

60. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst op de rechtspraak van de Raad van State in verband met de standstillverplichting en in verband met de opmaak van een RUP. De beweerde schending van artikel 1.1.4. VCRO wordt volgens hen onvoldoende toegelicht, aangezien bij de afweging die dit artikel vereist de verschillende facetten niet per se gelijkwaardig aan bod dienen te komen en één behoefte zwaarder kan doorwegen. Zij wijzen in dit verband op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State en voegen daar volledigheidshalve

nog aan toe dat het bestreden gemeentelijk RUP minstens qua oppervlakte vergelijkbare groenvoorzieningen bevat met het voordien van toepassing zijnde BPA. De loutere vaststelling dat de bebouwingsgraad met het gemeentelijk RUP toeneemt ten opzichte van het BPA volstaat niet om te spreken van een “kennelijk onredelijke verdichting” die aanleiding geeft tot de wettigheid van het bestreden plan, nu de bebouwingsgraad die in het BPA werd voorzien zeer laag is, en als achterhaald aanzien moet worden.

61. De derde tussenkomende partij merkt in haar verzoekschrift tot tussenkomst op dat de geviseerde bepaling uit het GRS van de stad Leuven net betrekking heeft op een uitbreiding van het woonaanbod, zodat er geen sprake is van een afwijking van de bepalingen van dit GRS.

Beoordeling

62. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat artikel 1.1.4 VCRO het doel van het ruimtelijk ordeningsbeleid aangeeft, waarbij de duurzame ruimtelijke ordening centraal staat (Parl.St. VI.Parl. 1998-1999, nr. 1332/1, 10).

De vereiste dat de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar worden afgewogen, benadrukt het facetmatig karakter van de ruimtelijke ordening.

Voorts blijkt uit de wetsgeschiedenis dat bij de gelijktijdige onderlinge afweging van deze verschillende maatschappelijke activiteiten één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen in een bepaalde situatie (Parl.St. VI.Parl. 1995-1996, nr. 360/3, 18).

Een bepaalde ruimtelijke behoefte kan derhalve na afweging in een bepaalde situatie niet noodzakelijk gelijkwaardig zijn aan een andere ruimtelijke behoefte.

63. De genoemde decreetbepaling vermeldt naast onder meer de gevolgen voor het leefmilieu, ook “de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen” als criteria waarmee rekening wordt gehouden bij het invullen van de ruimtelijke ordening. Tevens dient bij de afweging van de ruimtelijke

behoeften rekening te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving.

64. Artikel 1.1.4 VCRO bepaalt ook dat de ruimtelijke ordening gericht is op “een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden”. Dit impliceert onder meer dat bij de ordening van de ruimte zowel de behoeften van de huidige gebruikers als deze van de “toekomstige generaties” in aanmerking dienen te worden genomen.

65. De voornoemde principes vereisen derhalve dat de diverse binnen artikel 1.1.4 VCRO bedoelde behoeften en de daarmee gepaard gaande aanspraken op de ruimte evenwichtig tegen mekaar worden afgewogen en dat bij deze afweging rekening dient te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De Raad van State oefent hierop enkel de redelijkheidstoets uit, vermits het aan de bevoegde overheden toekomt de nodige beleidskeuzes te maken. Het komt de verzoeker, die de genoemde bepaling geschonden acht, toe om aan te tonen dat de gemaakte keuze manifest onredelijk is.

66. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere bewering dat er sprake is van een “onredelijke verdichting van het binnengebied” en een “totale vernietiging van de bestaande groene binnenomgeving”.

67. De verwerende partijen wijzen in dit opzicht prima facie terecht op de bij de planopmaak uitgebrachte adviezen, waarin uitvoerig wordt ingegaan op deze problematiek. In antwoord op gelijkaardige bezwaren wordt in het advies van de GECORO, zoals aangevuld door de stad Leuven, het volgende gesteld:

“A.1.

(...) De afweging voor de selectie van de inbreidingsgebieden (woonontwikkelingsgebieden) in de binnenstad, komt aan bod onder de thema’s ‘Relatie met structuurplannen/beleidsplannen’ en ‘Dichtheid/schaal’. De motivatie voor de woontypologieën onder het thema ‘Woontypologie’.

(...)

B.4.

(...)

De GECORO erkent het belang van het afwegen van verdichting en ontlichten in de stedelijke gebieden, maar is niet van oordeel dat deze afweging niet werd gemaakt. De afweging tussen het verdichten, ontlichten en vrijwaren van gebieden werd immers gemaakt in het kader van de opmaak van het RSL. Het begrip green field is hier niet van toepassing. Het RSV pleit daarnaast nog steeds voor het concentreren in stedelijke gebieden.

Vervolgens is de GECORO van oordeel dat een uitgebreid ontwerpend onderzoek aan de basis ligt van de verdichting en bijgevolg niet louter kwantitatief wordt benaderd. Zo wordt er via de opbouw van het plan afgestemd op de bestaande bebouwing en historisch erfgoed, samen met andere doorgangen voor zacht verkeer een belangrijke schakel van het Dijlepad en publieke groene ruimte vastgelegd.

De afweging tussen het verdichten, ontlichten en vrijwaren van gebieden die gemaakt werd in het kader van de opmaak van het RSL heeft bijvoorbeeld geleid tot een selectie van gebieden die niet voor bebouwing werd weerhouden (bv. woonreservegebied Lemingbeekvallei) en een selectie van hele reeks, waaronder deze site, als woonontwikkelingsgebied.

De stad Leuven wenst te benadrukken dat de uitspraken van het RSL niet leiden tot dichtheidsnormen voor de individuele woonontwikkelingsgebieden. Het is niet correct om de motivering van het RUP op louter kwantitatieve analyses te willen beoordelen, zoals ook blijkt uit de adviezen.

Daarnaast geeft het agentschap Ruimte & Erfgoed in haar advies aan dat het in het ontwerp RUP gaat om een grote verdichting maar, gelet op de ligging van het plangebied binnen het regionaal stedelijk gebied Leuven, deze kan worden ondersteund. De deputatie van de provincie Vlaams-Brabant stelt in haar advies dat de verdichting die in voorliggend plan wordt beoogd, gebeurt met aandacht voor structurele open ruimte-elementen en het historisch erfgoed.

(...)

J.1.

(...)

Het RUP claimt een evenwichtige afweging te maken tussen bebouwde en open ruimte, waarbij een aantal ontwerpkeuzes werden gemaakt. Dit gaat gepaard met het herorganiseren van de groene en open ruimte.

De realisatie van groene ruimte binnen het RUP was één van de kwaliteiten in dit RUP en moet steeds worden bewaakt.

De keuze voor inbreiding in het bestaand woongebied, ondersteund door de beleidsopties in de ruimtelijke ordening op provinciaal en Vlaams niveau, noodzaken de stad om bepaalde groene binnengebieden voor bebouwing te bestemmen. Uitvoering van het bestaande BPA zou bovendien ook tot het aansnijden van dit binnengebied hebben geleid.

In navolging van het RSL maakt de stad Leuven de keuze om een publiek toegankelijk Dijlepark met Dijlepad te voorzien aan de Dijle en dus te vrijwaren van bebouwing.

Hoewel de bestaande tuin van het voormalig klooster van de Goede Herder niet wordt behouden, voorziet het plan in het binnengebied wel een

groene collectieve private buitenruimte met semipubliek karakter. Binnen projectzone 1 voorziet het RUP een ruime zone voor private buitenruimte 1 (PB1) waarbinnen een deel van het waardevolle groen kan behouden blijven”.

Afgezet tegen de geciteerde motivering, slagen de verzoekende partijen er op het eerste gezicht niet in enige schending van artikel 1.1.4 VCRO aan te tonen.

68. In de mate dat de verzoekende partijen de strijdigheid met het GRS van de stad Leuven aanvoeren, beperken zij zich tot het citeren van de algemene bepaling uit het richtinggevende gedeelte 1 aangaande de openruimte structuur waarin gesteld wordt dat “(n)aast het optimaliseren van het bestaande aanbod, (...) eveneens (zal) gezocht moeten worden naar een effectieve uitbreiding van het aanbod”. Hierdoor lijken ze voorbij te gaan aan de bepalingen van het richtinggevend gedeelte 2 van het GRS van de stad Leuven, die meer specifiek aangaande de herontwikkelingslocatie “Ziekenhuissite” (WO 48) het volgende stellen:

“- Enerzijds moet de ziekenhuissite een katalysator vormen voor de middeleeuwse kern en in het bijzonder het eerste gedeelte van de Brusselsestraat. Ze kan een trekkersrol vervullen die de benedenstad opnieuw aansluiting doet vinden bij de bovenstad. Er zouden een aantal bezoekersgerichte functies op deze site moeten aangetrokken worden. De intensieve verweving van publieke en private ruimte moet ook in de ziekenhuissite terug te vinden zijn.

- Anderzijds zal de ziekenhuissite aansluiting moeten vinden bij de gordel. Een uitzwerming van bezoekersgerichte functies over deze site is niet wenselijk, omdat dit de woonfunctie teveel zou belasten. In die zin moet de ziekenhuissite dus ook als buffer functioneren.

- Een derde belangrijk thema heeft betrekking op de Dijle die doorheen het gebied stroomt. De bestaande overwelvingen en overbouwingen moeten vrijgemaakt worden, waardoor de rivier kan opgewaardeerd worden als drager van publieke groene ruimte.

- Tenslotte moeten goedgekozen doorsteken voor zacht verkeer aangelegd worden die de maaswijdte van het infrastructuurnetwerk verkleinen. Ook hier kan de Dijle een belangrijke functie vervullen als onderdeel van dit netwerk en als belangrijkste noord- zuidas doorheen het gebied.

(...)

- Ziekenhuissite St.-Pieter en St.-Rafaël (WO48): Na de overbrenging van de ziekenhuis-, onderwijs- en onderzoeksfuncties van de benedenstad naar Gasthuisberg, komt de site in aanmerking voor herontwikkeling i.f.v.

wonen en complementaire stedelijke functies (zie ook §14.2.2.E: ‘de ziekenhuissite als katalysator voor de benedenstad en de Dijle’). Het is aangewezen om in de herontwikkeling van de ziekenhuissite enkele aangrenzende gebieden te betrekken: de site ‘De Goede Herder’ (minstens de tuin), de parking van de ziekenhuizen en de bedrijfsgebouwen en de parkeerboxen langs de Janseniusstraat. De site is geselecteerd als vragend ensemble ‘ziekenhuissite’. Creatie van groene ruimte langs de Dijle is noodzakelijk (zie ook §14.5.2.A: ‘De Dijle als onderdeel van de publieke ruimte’);

(...)

- De Dijle moet worden open gemaakt bij de ontwikkeling van de ziekenhuissite. Een aantal publieke en semi-publieke groene ruimten worden op deze plaats gekoppeld aan het Dijlepad.

Herlocalisatie van de Spar-supermarkt in de Brusselsestraat is wenselijk (eventueel naar de ziekenhuissite) zodat ook hier de overwelving kan verdwijnen”.

Met betrekking tot een gelijkaardig bezwaar heeft de GECORO in haar advies verder onder meer het volgende gesteld:

“De afweging van de groengebieden op Leuvens grondgebied (incl. binnenstedelijke groengebieden) gebeurde in het RSL. In voorliggend ontwerp ligt, in navolging van de bepalingen van het RSL (14.2.2.E, p. 146) en het RSV (art. 4.10, p. 372 en art. 6.3.2 p. 57 herziening), de focus op de Dijle als drager van nieuwe groene publieke ruimte. In het project is een nieuw park langs de Dijle voorzien met publiek karakter”.

Door de voormelde elementen niet bij hun betoog te betrekken, maken de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aannemelijk dat het bestreden gemeentelijk RUP afwijkt van het GRS van de stad Leuven.

69. De standstillverplichting staat eraan in de weg dat de bevoegde overheid het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde regelgeving aanzienlijk vermindert, zonder dat er daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

De overheid beschikt te dezen over een discretionaire bevoegdheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is de Raad van State niet bevoegd zijn beoordeling ter zake in de plaats te stellen van die van de overheid. Hij vermag enkel na te gaan of de verwerende partijen binnen de grenzen van de hen door de wet toegewezen bevoegdheid zijn gebleven, met name of zij een billijk evenwicht tussen de belangen van de

verzoekende partijen en de algemene belangen die met het bestreden gemeentelijk RUP worden nagestreefd, hebben bewaard.

De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere bewering dat “de tuin van de Goede Herder” en de “Tuin Charlet” zullen verdwijnen, met “een achteruitgang (...) op het vlak van de groene ruimte evenals op het vlak van de levens- en woonkwaliteit” tot gevolg.

Rekening houdende met de hiervoor geciteerde passages uit het advies van de GECORO en uit de richtinggevende bepalingen van het GRS van de stad Leuven, lijkt te moeten worden besloten dat de daarin ontwikkelde beleidskeuze niet kennelijk onredelijk voorkomt. De verzoekende partijen maken op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de bestreden besluiten tot gevolg hebben dat het billijk evenwicht tussen het algemeen belang en hun individuele belangen in hun nadeel wordt verbroken.

70. Het zesde middel is niet ernstig.

G. Zevende middel

Standpunt van de partijen

71. De verzoekende partijen leiden een zevende middel af uit de schending van artikel 2.2.2, §3 VCRO, het subsidiariteitsbeginsel, alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partijen voeren aan dat er nog geen gewestelijk RUP is opgemaakt dat het regionaalstedelijk gebied Leuven afbakt en dat “de stad Leuven zich hier maar ten zeerste van bewust is aangezien het GRUP -voor wat betreft de afbakening- volledig gebaseerd is op een niet door het Vlaams Gewest bekrachtigde ‘nota voor publieke consultatie’”. De verzoekende partijen menen dat het bestreden gemeentelijk RUP dan ook geen rechtsgeldige basis heeft, “nu het voorziet in de verwezenlijking van de doelstellingen voor een (afgebakend) stedelijk gebied dat in realiteit nog niet werd afgebakend”. Volgens de verzoekende partijen heeft de eerste verwerende partij het

subsidiariteitsbeginsel geschonden door zelf over te gaan tot afbakening van het stedelijk gebied op gemeentelijk niveau, terwijl een dergelijke afbakening op gewestelijk niveau nog niet heeft plaatsgevonden. Hoewel artikel 2.2.2, §3 VCRO stelt dat een later gewestelijk RUP de tegenstrijdige bepalingen van een eerder gemeentelijk RUP automatisch opheft, menen de verzoekende partijen dat uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat het de gemeenten niet is toegelaten de chronologie en de hiërarchie te doorbreken en toch al een gemeentelijk RUP op te stellen in de redenering dat een later gewestelijk RUP een eventuele strijdigheid zonder meer zal opheffen. Een dergelijke werkwijze is allesbehalve zorgvuldig en creëert rechtsonzekerheid. Ten slotte halen de verzoekende partijen nog aan dat “ook ten opzichte van de bindende bepaling van het structuurplan, de definitie van het plangebied genegeerd wordt doordat volgens het Ruimtelijk Structuurplan Leuven het over de ‘ziekenhuissite’ gaat die ook het veel grotere deel tussen de (M)inderbroederstraat en de Brusselse straat omvat zodat de planning van het gebied dan ook in 1 geheel diende te gebeuren”.

72. De eerste verwerende partij merkt in haar nota op dat de verzoekende partijen zeer vaag blijven bij de toelichting van het middel en niet concreet verduidelijken uit welke op straffe van nietigheid voorgeschreven norm of beginsel zou volgen dat een RUP dat voorziet in een woonontwikkeling niet goedgekeurd zou kunnen worden zonder dat eerst het regionaalstedelijk gebied Leuven zou afgebakend zijn. Tevens wijst zij op het antwoord van de GECORO op een gelijkaardig bezwaar en op de weerlegging van het vijfde middel. Tenslotte stelt ze dat het gemeentelijk RUP in overeenstemming is met het GRS van de stad Leuven en enkel de herinrichting inhoudt van een gebied dat reeds in het gewestplan bestemd was als woongebied en waarvoor gemengde functies waren voorzien in het BPA “Redingenhof II”.

73. De tweede verwerende partij repliceert in haar nota dat de kritiek van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist omdat het RUP, in uitvoering van het GRS van de stad Leuven, invulling geeft aan een (woon)ontwikkelingsgebied gelegen binnen een bestaand woongebied in de

binnenstad. Ze verwijst tevens naar de weerlegging door de GECORO van een gelijkaardig bezwaar.

74. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst erop dat de stad Leuven met het bestreden gemeentelijk RUP geenszins overgaat tot de afbakening van het stedelijk gebied Leuven, maar enkel voorziet in een woonontwikkelingsgebied. Verder wijzen zij op de rechtspraak van de Raad van State in dat verband en op het verschil met de jurisprudentie inzake regionale bedrijventerreinen.

75. De derde tussenkomende partij merkt in haar verzoekschrift tot tussenkomst op dat artikel 2.2.2, § 3 VCRO geen betrekking heeft op de afbakening van gebieden, zodat het middel juridische grondslag mist. Verder blijkt uit de bewoordingen van dit artikel dat niets zich er tegen verzet dat eerst op gemeentelijk planningsniveau wordt gehandeld en pas in een later stadium op gewestelijk niveau.

Beoordeling

76. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen nalaten de bindende bepalingen van het RSV aan te duiden die zouden voorzien in een verplichte chronologie om tot het afbakenen van het stedelijk gebied over te gaan alvorens, middels ruimtelijke uitvoeringsplannen, bijkomende ruimte voor woongelegenheden te bestemmen.

77. Onder punt 4 van de bindende bepalingen van het RSV in verband met het verdelen van de behoefte aan bijkomende woongelegenheden in de stedelijke gebieden, wordt onder meer het volgende bepaald:

“Wat betreft de ruimtelijke verdeling van de geraamde behoefte aan bijkomende woongelegenheden tot 2007, moet de verdeling anno 1991 in het woongelegenhedenbestand tussen gemeenten die geheel of gedeeltelijk tot het stedelijke gebied behoren en de kernen van de gemeenten die volledig tot het buitengebied behoren ten minste gehandhaafd worden. Dit betekent dat van de geraamde behoefte aan bijkomende woongelegenheden

een minimum aantal in de gemeenten die geheel of gedeeltelijk tot het stedelijke gebied behoren moet worden gerealiseerd”.

Vervolgens wordt in deze bepaling vooropgesteld dat minimum 50% van de geraamde behoefte aan bijkomende woongelegenheden in de provincie Vlaams-Brabant dient te worden gerealiseerd in de gemeenten die geheel of gedeeltelijk tot stedelijk gebied behoren en wordt bepaald dat de provincie in het provinciaal ruimtelijk structuurplan een kwantitatieve taakstelling opstelt inzake woongelegenheden naar de geselecteerde structuurondersteunende kleinstedelijke gebieden en de kleinstedelijke gebieden op provinciaal niveau.

78. Onder punt 4 van de bindende bepalingen van het RSV in verband met het verdelen van de behoefte aan bijkomende woongelegenheden in het buitengebied, wordt onder meer bepaald dat van de geraamde behoefte aan bijkomende woongelegenheden slechts een maximum aantal in de kernen van gemeenten die volledig tot het buitengebied behoren, mogen worden gerealiseerd, dat dit maximum voor de provincie Vlaams-Brabant 50% bedraagt en dat de provincie in het provinciaal ruimtelijk structuurplan een kwantitatieve taakstelling inzake de bijkomende woongelegenheden opstelt naar de gemeenten die tot het buitengebied behoren.

79. De voormelde bepalingen voorzien niet dat voor het creëren van ruimte voor bijkomende woongelegenheden een vaste afbakening van het stedelijk gebied ten opzichte van het buitengebied dient te zijn geschied. Voorts wordt in de mogelijkheid tot creatie van ruimte voor bijkomende woongelegenheden in beide gebiedscategorieën voorzien. Uit deze bepalingen kan derhalve geen verplichte chronologie worden afgeleid om tot het afbakenen van het stedelijk gebied over te gaan alvorens, middels ruimtelijke uitvoeringsplannen, bijkomende ruimte voor woongelegenheden te bestemmen.

Op het eerste gezicht wordt geen schending van het subsidiariteitsbeginsel aangetoond, evenmin als een schending van het zorgvuldigheids- of het rechtszekerheidsbeginsel.

80. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat “ook ten opzichte van de bindende bepaling van het structuurplan, de definitie van het plangebied genegeerd wordt doordat volgens het Ruimtelijk Structuurplan Leuven het over de ‘ziekenhuissite’ gaat die ook het veel grotere deel tussen de (M)inderbroederstraat en de Brusselse straat omvat”, dient vastgesteld te worden dat dit op geen enkele manier verder toegelicht wordt, zodat het middel op dit punt onontvankelijk is.

81. Het zevende middel is niet ernstig.

H. Achtste middel

Standpunt van de partijen

82. In een achtste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 2.2.2, §1 VCRO in samenhang met de artikelen 4.2.1; 4.2.3, §3 en 4.2.6, §1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel wordt aangevoerd dat de MER-screening onzorgvuldig is gebeurd en dat niet alle mogelijke effecten correct werden onderzocht. Meer bepaald zou geen aandacht zijn besteed aan “de problematiek van de densiteit” en “de problematiek van het verdwijnen van het groen”. Evenmin werden alternatieven bestudeerd aangaande de voorgenomen doelstellingen, noch werd enige verkeersstudie uitgevoerd. Verder merken de verzoekende partijen op dat “de aanvraag tot ontheffing MER eenzijdig informatie over het te ontwikkelen projectgebied door NV Resiterra bevat en niet over de overige aansluitende projectgebieden, noch over de impact op de reeds bestaande bebouwing”. Correcte analyse en besluitvorming waren derhalve volgens de verzoekende partijen onmogelijk.

In een tweede middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat er een plan-MER moet opgemaakt worden indien blijkt dat het RUP

aanzienlijke milieueffecten met zich meebrengt. Aangezien er met verschillende aanzienlijke milieuaspecten geen voldoende rekening is gehouden, is de ontheffingsbeslissing onwettig. Er had geenszins besloten kunnen worden tot het niet opmaken van een plan-MER aangezien de omvorming van een open en groen binnengebied naar een zeer dichtbevolkte omgeving met het verdwijnen van heel wat belangrijk groen, veel bijkomende hinder genereert die diende onderzocht te worden in een plan-MER. De verzoekende partijen menen dan ook dat de ontheffingsbeslissing kennelijk onredelijk is aangezien zij geen rekening houdt met deze hinder. De verzoekende partijen besluiten dat omwille van de kennelijk onzorgvuldige en bijgevolg onwettige beslissing tot ontheffing, de beide bestreden besluiten aangetast zijn door een onwettigheid daar zij instemmen met een RUP dat onwettig is tot stand gekomen, met name zonder het nodige plan-MER.

83. De eerste verwerende partij merkt in haar nota op dat de toelichting bij het eerste onderdeel vaag blijft en dat er geen duidelijk omschreven milieueffecten vermeld worden die niet onderzocht zouden zijn. Zij wijst verder op de onderdelen “9.4 Fauna en Flora”, “9.6 Mens: sociaalorganisatorische en ruimtelijke aspecten en hinder” en “9.7 Mens: mobiliteit” van het verzoek tot raadpleging en herhaalt dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken welke concrete aspecten niet aan bod zouden zijn gekomen. De bewering van de verzoekende partijen dat het screeningsdossier enkel het project Resiterra omvat en niet de beperkte projecten aan de rand van het binnengebied is onjuist. Voorts verleenden alle adviesinstanties naar aanleiding van het onderzoek tot milieueffectenrapportage een positief advies en maakten zij geen bezwaar tegen een ontheffing van de plan-MER-plicht.

Met betrekking tot het tweede onderdeel stelt de eerste verwerende partij dat er geen bijkomende inhoudelijke argumenten aangebracht worden, buiten het feit dat een feitelijk groen binnengebied verdwijnt en er hinder wordt verwacht van de bijkomende bewoning. Ze merkt op dat het bestreden gemeentelijk RUP enkel een vervanging betreft van het bestaande BPA “Redingenhof II” dat reeds in het verdwijnen van het groene binnengebied

voorzag. Voorts verwijst de eerste verwerende partij opnieuw naar het verzoek tot raadpleging, alsook naar de beslissing van de dienst Mer.

84. De tweede verwerende partij wijst er in haar nota op dat de Raad van State niet bevoegd is om wat de intrinsieke degelijkheid van een MER-screening betreft, zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de dienst Mer en enkel kan nagaan of deze dienst op grond van de juiste feitelijke gegevens in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is. Zij citeert verder het advies van de dienst Mer.

85. De eerste en de tweede tussenkomende partijen wijzen in hun verzoekschriften tot tussenkomst wat het eerste onderdeel betreft op de inhoud van het verzoek tot raadpleging en stellen eveneens vast dat de verzoekende partijen nalaten te concretiseren waarom de screeningsnota niet zou volstaan.

Wat het tweede onderdeel betreft, maken de verzoekende partijen volgens hen niet aannemelijk dat het bestreden plan het kader zou vormen voor de toekenning van een vergunning voor een project dat op grond van bijlagen I en II van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 zelf MER-plichtig is of aanzienlijke milieugevolgen zou kunnen teweegbrengen. Verder lichten de verzoekende partijen nergens toe welke aanzienlijke milieueffecten zullen ontstaan naar aanleiding van het bestreden gemeentelijk RUP. Ondergeschikt wijzen ze erop dat het plangebied kan worden gekwalificeerd als een “klein gebied op lokaal niveau”, zodat een screening afdoende is en het bestreden plan dus niet onderworpen was aan de MER-plicht.

86. De derde tussenkomende partij merkt in haar verzoekschrift tot tussenkomst op dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 2.2.2, § 1 VCRO, aangezien volgens de bewoordingen van dit artikel een RUP slechts in voorkomend geval een overzicht van de conclusies van het plan-MER dient te bevatten, en er in casu geen plan-MER werd opgemaakt. De overige ingeroepen bepalingen zijn volgens haar dan ook niet langer relevant. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het

redelijkheidsbeginsel betreft, stelt zij dat de verzoekende partijen zich beperken tot enkele vage formuleringen, zodat geen schending wordt aangetoond.

Beoordeling

Eerste onderdeel

87. In het eerste onderdeel van het middel betwisten de verzoekende partijen in wezen de intrinsieke degelijkheid van de milieuscreening zoals goedgekeurd door de dienst Mer.

De Raad van State is niet bevoegd zijn beoordeling wat betreft de MER-screening in de plaats te stellen van die van de dienst Mer. In de uitoefening van de hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd na te gaan of de dienst Mer op grond van juiste feitelijke gegevens in redelijkheid heeft kunnen beslissen, te dezen dat “het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”.

De verzoekende partijen voeren geen concrete elementen aan die prima facie van aard zijn om te kunnen besluiten dat de dienst Mer niet op grond van juiste feitelijke gegevens en in redelijkheid tot de voormelde conclusie is kunnen komen. Zij beperken zich tot de bewering dat “bij de opmaak van de screeningsnota aangaande de milieu- en menseffecten noch werd gekeken naar de problematiek van de densiteit, noch naar de problematiek van het verdwijnen van het groen, noch enige alternatieven werden bestudeerd aangaande de voorgenomen doelstellingen, noch enige verkeersstudie werd uitgevoerd”.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het verzoek tot raadpleging deze elementen in de screening betreft. Zo worden onder punt 6 de alternatieven voor het plan beschreven, met inbegrip van de alternatieven voor de verkeersafwikkeling. Onder punt 9.4 “Fauna en flora” wordt aandacht besteed aan het aanwezige groen binnen het plangebied en de effecten van het plan hierop. Verder kan gewezen worden op punt 9.6 “Mens: sociaalorganisatorische en ruimtelijke aspecten en hinder” en punt 9.7 “Mens: mobiliteit”.

Op basis van deze gegevens heeft de dienst Mer beslist dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

Rekening houdend met het voorgaande, lijken de algemene beweringen van de verzoekende partijen niet van aard te zijn een schending te kunnen aantonen van de ingeroepen bepalingen en beginselen. Zij slagen er prima facie niet in aan te tonen dat het besluit van de Dienst Mer feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

88. Nu de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aantonen dat “er met de verschillende aanzienlijke milieuaspecten geen voldoende rekening is gehouden”, lijkt er in tegenstelling tot wat zij voorhouden geen sprake te zijn van een “kennelijke onzorgvuldige en bijgevolg onwettig(e) beslissing tot ontheffing”.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

89. Het achtste middel is niet ernstig.

VII. Besluit

90. Uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De verzoeken van de n.v. De Goede Herder, de n.v. Resiterra en de Katholieke Universiteit te Leuven tot tussenkomst in het administratief kort geding worden ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig september 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens